

**ASHLEY
AUDRAIN**

KUISKAUKSET

Suomentanut Helene Bützow

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos
The Whispers

Copyright © 2023 Ashley Audrain Creative Inc.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-35609-7

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

*Kaikille äideille, jotka sinnittelevät viimeisillä voimillaan.
Ja heille jotka haluavat epätoivoisesti olla äitejä.*

Naimisissa olevana äitinä minusta tuntui yhä vahvemmin siltä, että elämä naisena ja elämä feministinä olivat kaksi eri asiaa, joita ei ehkä voinut sovittaa yhteen.

– Rachel Cusk, haastattelu *The Globe and Mail* -lehdessä,
Toronto 2012

Hänen silmänsä laajenevat pimeässä keittiössä, hän nostaa kaksi sormeaa nenänsä eteen ja tuntee lapsen äidin tuoksun. Uunin kello on 00.03. Rinta. Joka paikkaa kiristää. Onko hänelle tulossa sydänkohtaus? Tältäkö sydänkohtaus tuntuu? Täytyy lähteä liikkeelle. Hän harppoo tammipuisella lattialla ja koskettaa esineitä; leivänpaahtimen vipua, jääkaapin rosterikahvaa, pehmenneitä tuoksuvia banaaneja hedelmäkulhossa. Hakee tuttuudesta turvaa. Jonka avulla voi palata takaisin.

Suihku. Hänen pitäisi mennä suihkuun. Hän nousee portaat kömpelösti kuin taapero.

Hän ei halua nähdä kuvaansa kylpyhuoneen peilissä.

Ihoa kirvelee. Hän hankaa sitä.

Hän on kuulevinaan sireenit. Ovatko ne sireenejä?

Hän kääntää suihkuhanaa ja kuuntelee. Ei mitään.

Sänky, hänen pitäisi olla sängyssä. Hän olisi nyt sängyssä, jos mitään ei olisi tapahtunut. Jos tämä olisi aivan tavallinen kesäkuun keskiviikko. Hän kuivaa itsensä ja ripustaa pyyhkeen samaan ovi-koukkuun kuin aina ennenkin. Hän sormeilee valkoisen froteen laskoksia, asettelee kankaan poimut kuin somistaisi liikkeen näyteikkunaa, ja käsiä nykii vieras pelko.

Puhelin. Hän hiipii pimeään talon poikki ja etsii puhelintaan – eteisen penkiltä, keittiön työtasolta, portaiden juurella olevalta pöydältä. Se on takin taskussa takaoven vieressä lattialla, siinä mihin hän pudotti takin tullessaan sisään. Hän ottaa puhelimen käteensä, nousee vieläkin tutisevin jaloin yläkertaan ja pysähtyy makuuhuoneen ovelle.

Sinne hän ei voi mennä.

Hän menee vierashuoneeseen. Hän laskeutuu hitaasti parisänkyyn, panee merkille, kuinka huolellisesti lakanat on vedetty sileiksi ja käännetty patjan alle, ja laskee puhelimen viereensä. Hän haluaisi soittaa naiselle.

Mitä hän sanoisi? Että hänellä on ikävä? Että hän kaippaa naista? Liian myöhäistä.

Hän tuijottaa puhelinta siitä huolimatta, kuvittelee kuuntelevansa tasaisena pirahtavaa hälytysääntä odottaessaan, että nainen vastaa. Sitten hän panee silmät kiinni ja näkee taas lapsen.

Myöhemmin hän tuntee patjan vavahtavan. Joku on tullut samaan sänkyyn. Hän odottaa kosketusta. Mutta ei, se onkin värinä. Uudestaan. Ja uudestaan. Huoneeseen tunkeutuu oranssi valokuova. Hän pyyhkäisee peukalolla valjujen kasvojensa kuvajaista puhelimen näytössä ja vastaa.

Soittajan äänessä on kimakkaa hätää. Hän on kuullut sen ennenkin.

”Nyt on tapahtunut ihan hirveä juttu”, nainen sanoo.

Syyskuu

Loverlyiden takapiha

Keski-ikäiset aikuiset käyttäytyvät näennäisen ystävällisesti kadun kalleimman talon puutarhassa, mutta arvioivat samalla toisiaan melkein alkukantaisesti. Väki hakeutuu vetovoimaisimpien ympärille. Naapuruston perheet ovat kokoon-tuneet viettämään lapsille järjestettyä iltapäivää, ja lapset pelaavat keskenään samanlaista rinnakkaispeliä kuin aikuiset. Miehillä on kuitenkin hienot kengät, naisten asut eivät sovi leikkimiseen ja kaikki puhuvat kohteliaasti.

Juhliin on tilattu tarjoilu. Isoissa teräsastioissa on jäädytettyä artesaaniolutta, pitkillä puisilla vadeilla on suupalan kokoisia ham-purilaisia ja ohuita ranskalaisia. Jokaista lasta odottaa paksulla satiininauhalla sidottu sellofaanipussi täynnä pikkuleipiä, joihin on kirjoitettu kuorutteella lapsen nimi.

Aidan vieressä on rivi täysikasvuisia mutta hiljattain istutettuja puita, jotka on tuotu paikalle nosturilla. Ikävästä kujasta, neljän korttelin päässä olevan kuntoutuskodin asukeista ja sateella tulvi-vista viemäreistä ei näy pihaan vilaustakaan. Nurmikko on täydelli-sen vihreä. Siinä on kastelujärjestelmä. Keittiön edessä olevalla kiil-lotetulla betoniterassilla on kauniisti aseteltuja puksipuisia istutus-laatikoita. Pihassa on myös vaja, joka ei oikeastaan ole vaja – siinä on kääntöovi ja kunnollinen valaistus.

Lapsista kolme asuu täällä, yläilmoihin kohoavassa kolmikerroksisessa talossa. Pöyhkeä talo on rakennettu kaksoistontille, mikä on täysin ennenkuulumatonta tämän kaltaisella urbaanilla alueella. Kolmevuotiailla kaksosilla, tytöllä ja pojalla, on samanlaiset ohuet intianpuuvillaiset asut, ja he ovat antaneet äidin kammata heidän hiuksensa somiksi ja siisteiksi. Perheen kymmenvuotias esikoispoika on halunnut ehdottomasti pukeutua edellivuotisiin urheiluvaatteisiin, joiden T-paidan rintamuksessa on tahra. Kaakaota vai verta, miettivät vieraat. Mutta Whitneyyn aviomies on saanut vaimonsa luopumaan tästä taistelusta varttituntia ennen juhlien alkua.

Puoli neljältä iltapäivällä Whitney on unohtanut halunsa repiä urheilupaita pojan päältä ja pukea hänet tilaisuutta varten hankittuun vaaleansiniseen pikeepaitaan vaikka väkisin. Emännöimisen stressi on väistynyt, ja hän nauttii täysin siemauksin nähdessään vieraiden viihtyvän. Hän on tehnyt tarpeeksi hyvän vai kutuksen. Sen huomaa katseista ja ystävien vaivihkaisesta tavasta osoitella yksityiskohtia, joiden hän on toivonutkin kiinnittävän huomiota. Hän ajattelee kuvia, jotka leviävät illalla sosiaalisessa mediassa. Puheensorina on äänekästä ja naurun ryydittämää, ja seurallinen juhلاميeli täyttää hänet.

Meteli on syy siihen, että naapurin Mara on jättänyt tulematta. Paksulle kartongille painettu kutsu oli jaettu kuu-kautta aikaisemmin hänenkin postilaatikkoonsa ja päätynyt saman tien kierrätysastiaan. Mara tietää, että naapurit eivät oikeasti halua juhliinsa hänen ja Albertin kaltaisia ihmisiä. Naapureiden mielestä hänellä ei ole enää mitään annettavaa. Hänen vuosikymmennien aikana karttunut viisautensa ei merkitse mitään noille naisille, jotka tepastelevat kaikkietävinä ympäriinsä. Mutta mikäpä siinä. Mara näkee ja kuulee kaiken tarpeellisen aidan säleiden välistä samalla kun hoitaa omaa pihaansa, nyppii rikkaruohojen pikkutaimia, kunnes ristiselän särky yltyy liian pahaksi ja hän istahtaa homeiseen terassituoliin. Hän huomaa jotakin hortensiapensaankukkivissa oksissa. Hän ravistaa puskaa. Maahan syöksyy paperi-

lennokki nokka edellä. Tätäkään hän ei ollut huomannut. Torstai-aamuna niitä löytyi pihasta monta. Mara kumartuu poimimaan lennokin ja kuulee, kuinka Whitneyyn ääni kohoo muiden yli hänen tervehtiessään kadun toisella puolella asuvaa pariskuntaa.

Saapuva pari, Rebecca ja Ben, etsivät tilaisuuden emännän heti paikalle tultuaan. Heillä on tuomisina kaksikymmentä minuuttia aikaa ja ruukkuorkidea. Rebeccan on mentävä töihin. Benin täytyy lepytellä Rebecca, muussa tapauksessa hän olisi jäänyt kotiin. Hän pysyy vaiti Rebeccan ja Whitneyyn rupertellessa. Whitney kiittelee ja esittää kysymyksiä, silittää Rebeccan kättä ja sitten olkapäätä, ja Rebecca pehmenee. Hän on poikkeuksellisen lumoutunut tilanteesta. Toivoo, ettei kukaan tule keskeyttämään.

Benin hiukset ovat yhä kosteat suihkun jäljiltä, ja hän haisee aamulta. Hän huomaa Whitneyyn vilkaisevan häneen puhuessaan Rebeccan kanssa. Benin käsi on Rebeccan valkoisten farkkujen takataskussa. Hän vetää vaimonsa lähemmäksi. Rebecca vaistoaa, ettei Ben seuraa hänen jutusteluaan Whitneyyn kanssa, ei oikeasti, ja on siinä oikeassa. Ben tarkkailee taikuria, joka kieputtaa kirjavaa huvia Whitneyyn hihittävän tyttökaksosen pään ympärille, ja tyttö on huomannut Benin ystävällisen katseen. Ben ei ole yltiösosiaalinen aikuisten seurassa, mutta lapset kiinnostuvat hänestä aina. Hän on suosikkiopettaja. Hän on kiva setä. Hän on baseball-valmentaja.

Blair näkee pihan toiselta puolelta, kuinka Ben ja Rebecca osavat koskettaa toisiaan vaivihkaa kuunnellessaan Whitneyyn paasaamista, ja näyttää siltä, että he löytävät yhä toisistaan kaiken kaipaamansa. He ovat lapsettomia, vapaita vanhemmuudesta, eivätkä ole siis muuttuneet peruuttamattomasti kuten he muut. Rebecca ja Ben puhuvat toisilleen kokonaisin lausein ja sivistynein äänenpainoin. Todennäköisesti he panevat vieläkin kerran päivässä ja nauttivat siitä. Nukahtavat samaan sänkyyn raajat lomitusten. Eikä heidän väliinsä ole kiilattu tyynyä, joka erottaa vuoteenpuoliskot toisistaan, auttaa kuvittelemaan ettei toista olekaan.

Blair näkee että hänen paras ystävänsä, Whitney, alkaa jo Rebeccaan keskittyessään etsiä vaivihkaa seuraavaa keskustelukumppania. Aiden, kovaääninen mies joka nukkuu Blairin barrikadityynyn toisella puolella, jylisee pihan nurkassa. Hänellä on yleisöä, kuten aina. Aiden etenee kohti jutun huipentumaa, jonka Blair on kuullut ennenkin, ja on onnistunut kiinnittämään ohi kulkevan Whitneyinkin huomion. Blair on kipeän tietoinen siitä että on jäänyt yksin. Hän etsii Jacobia, Whitneyyn miestä, ja näkee tämän juttelevan hänelle tuntemattoman pariskunnan kanssa. Lettipäinen taapero kiilautuu äitinsä jalkojen väliin. Jacob osoittaa taloa, piirtää katon muotoa sormillaan, selittää suunnitelman yksityiskohtia. Jacobilla on yllään jo tavaramerkiksi muodostunut asu: musta T-paita, lahkeista käärityt mustat chinot, hohtavanvalkoiset merkkilenkkarit ilman sukkia. Hänen hiuksensa, kulmakarvansa ja skandinaavisten silmälasiansa kehykset ovat vaikuttavat ja coolit, mutta hän on hyvin lempeä. Hän heilauttaa kättään Blairille tervehdykseksi. Blair punastuu, sillä hän on tuijottanut. Jacobia on helppo tuijottaa. Blair etsii taas katsellaan hänen vaimoan.

Whitney puhuu nyt vanhemman poikansa Xavierin luokkatoverien äitien kanssa. Äideillä on oma chattiryhmä, johon Whitney kirjoittaa vain harvoin, koska ei osaa vastata kysymyksiin ensimmäisen lukukauden projekteista, lounasruokalistasta tai luokkakuvien viimeisestä tilauspäivästä. Hän on silti mielellään mukana ryhmächatissa. Hän osallistuu joskus keskusteluun emojiilla tullessaan aikaisin aamulla toimistoon nauttimaan kolmannesta kahvikupillisesta ja rauhasta ajatella. Peukutus. Punainen sydän. Kiitti tiedosta! Ei mitään hyödyllistä, hivenen ironista. Whitney tuntee naisten katset mennessään tervehtimään heidän miehiään, jotka lakkaavat puhumasta keskenään ja oikaisevat selkensä vastatessaan tervehdykseen.

Blair saa kontaktin Rebeccaan, ja on heidän vuoronsa rupatella kohteliaasti. Blairin mieleen tulee vain sää, aina vain kirottu sää, se miten aikaisin illat jo viilenevät, ja sen jälkeen puhutaan Rebeccaan raskaasta työstä sairaalassa, jossa hänen vuoronsa alkaa kolmen vartin kuluttua. Mutta Rebecca rakastaa vaativaa työtään. Naisia yhdistää vain naapuruus. Rebecca on Blairille aina tarpeen tullen palveleva lääkärikirja, joka vastaa kaikkiin Blairin tekstareihin tämän tyttären ihottumasta, hakkaavasta yskästä, kutiavasta täryntelosta tai harmahtavasta kakasta. Sellaiset asiat saattavat askarruttaa Blairia päiväkausia. Hän miettii, miltä tuntuu olla noin määrätietoinen. Tulla perheiden pihajuhliin valkoisissa farkuissa.

Rebecca katse pysähtyy muutaman sekunnin välein Blairin seitsemänvuotiaaseen tyttäreeseen. Hän ei malta olla katsomatta lasta. Miettii, millaista olisi olla täällä oman lapsen kanssa. Hän antautuu haaveidensa vietäväksi, ja visio tulevaisuudesta on täynnä loputtomia mahdollisuuksia kuin taikurin hatusta vedetty huivi. Tyttö piirtää liidulla betoniterassiin, ja kaksoset ovat mukana odotellessaan vuoroaan taikurin kanin luo. Rebecca ja Blair katsovat nyt tyttöä yhdessä, ja kumpikin liioittelee iloaan lasten touhuista.

Whitney liittyy heidän seuraansa, lasi täytettynä, ja Blair ja Rebecca piristyvät. Whitney laskee kätensä Blairin olkapäälle ja esittää, ettei ärsyynny väriliitutahroista kaksosten käsissä. Eivätkö he ole suloisia yhdessä, Whitney päivittelee hartaasti, eikö Chloe olekin aivan uskomaton pikkuisten kanssa. Hän peräännytty huomaamattomasti askelen verran peläten saavansa liituisia kämmenenjälkiä vaatteisiinsa.

Rebecca miettii, millaista on olla kiinnostunut tällaisista jutuista, juhlien järjestämisestä, esillä olosta. Hänellä on kolme minuuttia aikaa, ja hänen aivonsa raksuttavat kaikki satakahdeksankymmentä sekuntia, koska niin ne aina tekevät. Hänkin kommentoi Chloen hienoa luonnetta sekuntien huvetessa.

Rebecca käyttää sanaa ”ihana”. Blair hymyilee, ei tee numeroa Raineoan lapsensa täydellisyydestä, mutta hänet täyttää tyytyväisyys, joka syntyy vain tuollaisesta kommentista. Niin pinnallinen kuin se ehkä onkin.

Sana ”ihana” saa Whitneyyn miettimään, missä hänen kaikkea muuta kuin ihana poikansa on. Häntä ei näy pihalla. Blair sanoi nähneensä pojan viimeksi puoli tuntia sitten, kun tämä seisoi Maran aidan luona naama säleiden välissä. Lapsi ei ole koskaan siellä missä pitäisi. Whitney on ohjeistanut poikaa olemaan ihmiseksi, leikkimään pienempien kanssa ja käyttäytymään kiltisti. Edes tämän kerran. Edes äidin takia. Pojan pitäisi olla täällä. Taikurin ohjelma loppuu pian.

Ehkä hän tarvitsee vain hetken omaa aikaa. Blair sanoo sen hitaasti ja hiljaa, miettien pitäisikö olla puuttumatta.

Mutta ei. Whitney lähtee etsimään poikaa. Eikö lapsi voi vain tehdä niin kuin käsketään? Eikö hän voisi muistuttaa enemmän Blairin tytärtä? Whitney ajattelee pojan alituista nyrpeää ilmettä, joka saa ihmiset kysymään, miksi tämä murjottaa. Poika on synkkäilmeinen. Yrmeä. Hänen tukkansa harottaa koska hän ei suostu parturiin. Whitney kävelee nopeasti ympäri taloa poikaa huhuillen. Käy ruokakomerossa. Olohuoneessa. Kellarikerroksen leikkihuoneessa. Whitneyyn ei pitäisi joutua tähän tilanteeseen kesken juhlien, kun pihalla on yli viisikymmentä vierasta. Onko poika mennyt piiloon? Onko hän ottanut taas iPadin omin luvun? *Xavier!* Onko hänen pakko olla aina näin ärsyttävä? Whitney painelee kolmanteen kerrokseen, avaa pojan huoneen oven, ja siellä hän on, sängyllä, keskellä ryöstösaalista, lapsille varattuja pusseja jotka hän on tyhjentänyt viimeistä myöten. Pojan kasvoissa ja lakanoissa on suklaata. Hän nuolee kuorutetta jonkun toisen lapsen pikkuleivästä.

”XAVIER! MITÄ HELVETTIÄ SINÄ TEET?” Whitney syök-syy repimään nuoleskellun sellofaanin pojan kädestä, ja tämä huu-
taa ja kavahtaa kauemmaksi. ”MIKÄ VITTU SINUA VAIVAA?”

Xavierin kasvot vääntyvät ja alahuuli mutristuu kuin puolta nuo-
remmalla lapsella, eikä Whitney anna hänen edetä ulinavaiheeseen,
joka herättää Whitneyssä halun vetää häntä ympäri korvia. ”EI!”
hän karjaisee ja tarttuu käsivarresta poikaa, joka alkaa uikuttaa ja
valahtaa veltoksi. Whitney ei voi sietää tällaista. ”YLÖS SIITÄ,
MOKOMA PIKKU PASKA!”

Whitney irrottaa otteensa. Koska tajuaa, että alhaalta kantautuva
leppoisa sorina on lakannut.

Juhlaväki on vaiennut. Whitney kuulee korvissaan vain oman
sydämensä kiihkeän jumputuksen. Ja omat myrkylliset murhan-
himoiset sanansa. Raivonsa tutun kaiun. Hän pelästyy ymmärtäes-
sään vaaran. Ja sitten hän huomaa. Ikkuna on selällään. Kaikki ovat
kuulleet.

Häpeä kaataa hänet. Hän sortuu pikkuleipäpusseista revittyjen
satiininauhojen kekkoon, ja nauhojen päät pistävät kuin käärmeen
kieli.

Hänelle valkenee, mitä hän on menettänyt.

YHDEKSÄN
KUUUKAUTTA
MYÖHEMMIN

1. luku

Blair

Torstaiamu

Kello on puoli kuusi kesäkuisena torstaiamuna. Blair Parks juo kahvia ja ajattelee miestänsä avaamassa toisen naisen jalat levälleen kuin perhosen siivet.

Hän kuvittelee, kuinka hänen miehensä nuuhkii naista. Ja sen jälkeen maistaa, pyörittää kieltään, lipoo.

Blair nostaa käden suulleen. Laskee kupin pöydälle.

Hän ei pysty nukkumaan. Mutta tätä hän nykyään harrastaa aamuisin, rivot ajatukset mukaan lukien. Se ei ole hyvä tapa aloittaa päivä, mutta hillitsee hänen pakkomielteistä pelkoaan ja pitää hänet toimintakykyisenä. Muussa tapauksessa se kalvaa häntä silloin kun hän ei halua. Kun hän katsoo kaupassa tahranpoistoaineita, joiden mainoksissa hänen kaltaisensa keski-ikäiset kotiäidit esitetään seksittöminä, ja kuvittelee nuoremman naisen suuta täynnä hänen miehensä spermaa.

Hän kaataa toisen kupillisen kahvia, vaikka se ei koskaan maistu yhtä hyvältä kuin ensimmäinen, ja ajattelee kuinka palavasti kaipaa jotakin muuta. Ongelma ei ole vain pitkästyminen. Eikä haikea kaipuu. Ei hänen unelias kymmenvuotinen avioliittonsa eikä lähestyvä täydellinen merkityksettömyys. Onko tämä normaalia? Tuntevatko muut samanikäiset naiset samoin?

Ajatuskin siitä, että hän puhuisi tästä jollekulle, saa pallean kiristymään. Enemmän kuin tavallisesti. Parempi pitää leuka pystyssä ja kohdata hiljaa se, mitä on edessä seuraavaksi ja sen jälkeen. Kukaan ei saa aavistaa hänen epätoivonsa syvyyttä. Hän tietää, että välinpitämättömyydelle antautuminen on kaikkien etu. On kaikkien etu, että hän painaa eteenpäin jaksamatta miettiä, mitä todellisuudessa haluaa. Tai miltä hänestä todellisuudessa tuntuu, kun herätyskello soi aamuisin.

Hän tietää, että hänen pitäisi työstää haavoittuvuuttaan, se on nykyään asia jota naisten on treenattava kuin lihasta. Kirjat, podcastit ja elämäntapavalmentajat ovat sanoneet niin. Hän yrittää ihailla niitä, jotka myöntävät katuvansa virheitään ja toittovat suureen ääneen muuttuvansa. Mutta sellainen kuohunta ei sovi Blairille. Hän ei osaa kuvitella itselleen muunlaista elämää. Eikä hän mahda mitään sille, että häpeää typeryyttään.

Seuraavan kahvikupillisen jälkeen tyttären huoneen ovi naraktaa yläkerrassa. Hän kuuluu tassuttavan käytävässä. Vessa vedetään heidän ainoassa kylpyhuoneessaan, ja putket sihisevät koko talossa. Blair pyyhkäisee väsyneitä kasvojaan.

Jossakin vaiheessa oli alkanut tuntua hyvältä syyttää Aidenia siitä, millaiseksi elämä oli muodostunut. Aviomies on ollut turvallinen varasto vihalle. Blair mättää sinne koko ajan lisää, mutta Aidenin mitta ei täyty koskaan. Blairin ajatusmaailmassa siitä ei seuraa mitään – hehän ovat naimisissa, eikä ero ole Blairille vaihtoehto. Kaiken purkaminen, kaiken muuttuminen. Käsitysten mullistuminen. Eron vaikutus yläkerrassa olevaan tyttäreen. Blair ei pysty edes kuvittelemaan sellaista.

Vesi juoksee kylpyhuoneen hanasta. Blair kuulee, kuinka Chloe avaa peilikaapin, jossa hammasharjat ovat samassa mukissa. Hän panee paahtimeen bagelin tyttären aamiaiseksi. Hän on jo ottanut kermajuuston jääkaapista, ja se on huoneenlämpöistä, niin kuin Chloe haluaa.

Blair on pärjännyt kohtalaisen hyvin syyttämällä kurjuudestaan huonoa avioliittoaan, mutta tilanne muuttui puolitoista viikkoa sit-

ten, kun hän löysi pienen folionpalan Aidenin farkkujen taskusta. Se oli tuskin postimerkin kokoinen. Jos joku toinen olisi kääntänyt farkut nurin pesua varten, hän olisi pitänyt sitä pelkkänä roskana. Mutta Blair tunnisti kääreen poimutetun pinnan. Ja hohtavan jalokivisävyn. Se näytti täysin samalta kuin kondomeissa, joita he olivat käyttäneet vuosia sitten. Joka aamu löydön jälkeen Blair on ottanut palasen käteensä laatikosta, jonne on pannut sen talteen.

Folionpala voisi olla peräisin lukemattomista muistakin pakkauksista. Granolapatukan kääreestä. Bisneslounaan karkkipaperista.

Blairilta puuttuvat todisteet, mutta hänellä on vahva tunne.

Hän on kuullut niitä sanottavan kuiskauksiksi – hetkiä, jotka yrittävät kertoa, *ettei kaikki ole niin kuin pitäisi*. Ongelma on siinä, että eräät naiset eivät kuuntele, mitä heidän elämänsä yrittää sanoa heille. He eivät kuule kuiskauksia ennen kuin vasta muistelllessaan tapahtumia jälkeenpäin. Ja ovat typertyneitä sokeudestaan. Kauhuissaan, kun viimein katsovat totuutta silmästä silmään.

Mutta ehkä Blair on vain vainoharhainen. Hänellä on liian paljon aikaa miettiä.

Hän kuulee Chloen laskeutuvan portaita ja levittää huolellisesti tuorejuuston. Levitetyt reidet palaavat taas mieleen. Hän ajattelee Aidenin sormia avaamassa piukkoja, vahattuja huulia. Ajattelee, kuinka mukava Aiden olisi naiselle jälkeenpäin. Ehkä nainen saa hänet nauramaan. Ihokarvat nousevat pystyyn Blairin käsivarsissa. Hän muistaa taas, ettei Aiden lauennut silloin kun he harrastivat ainoan kerran seksiä viime kuussa. Ja viime aikoina Aiden on vilkuillut puhelintaan tavallista useammin.

Chloe on melkein portaiden juurella. Blair työntää kuvitteelliset reidet kiinni ja painaa bagelin puolikkaat vastakkain. Sitten hän kääntyy ja pakottautuu hymyilemään, jotta Chloe näkee ensimmäiseksi aamulla äitinsä säteilevät kasvot, niin kuin on nähnyt joka ainoa aamu koko tähänastisen elämänsä aikana.

2. luku

Rebecca

Tunteja aikaisemmin

Erikoistuva lääkäri briiffaa hänet, kun he kiiruhtavat pariovesta elvytyshuoneeseen lenkkarit epoksilattialla vingahdellen. Hän tuntee koston ulkoilman jo ennen kuin näkee ensihoitajat, jotka työntävät paareja heidän tiimilleen. Kymmenvuotias miespuolinen henkilö löydetty tajuttomana kello 23.50, epäillään putoamisesta aiheutunutta aivovammaa, ei havaittavia trauman merkkejä. Hoitaja antaa tietä, kun Rebecca nykäisee käteensä siniset hanskat ja kääntyy nostamaan potilaan silmäluomia.

Hän antaa käsiensä vaipua. Lapsen kasvot. Rebecca katsoo toisella puolella olevaa hoitajaa.

”Tunnen hänet. Pojan nimi on Xavier. Hän asuu meitä vastapäätä.”

”Haluatko –”

”En.” Rebecca ravistelee jalkojaan saadakseen tunnon palaamaan. Hän rauhoittuu. ”Kaikki hyvin, ei mitään hätää. Elintoiminnot? Vauhtia.”

Rebeccan kädet ovat vakaat pojan pienellä keholla, ja vuosien aikana kehittynyt koreografia käynnistyy muutamassa sekunnissa. Asetetaan hengityspotki. Pannaan tippa. Tilataan tietokone-

tomografia. Hän ei koskaan viivy lapsen tutkimuspöydän ääressä pitkään, mutta jokainen hetki on elintärkeä ja ennalta määrätty, jokaisesta sekunnista otetaan kaikki irti. Lopussa, kun kaikki voitava on tehty, hän kuitenkin muistaa käytetyt minuutit vain yhteisenä ajanjaksona, jonka lopputulos on joko tai.

”Ovatko vanhemmat täällä? Missä?” Rebecca kuorii hanskat kädestään ja heittää ne jätteastiaan. Hän katsoo Xavierin harmaita kasvoja, ammottavaa suuta jonka hän on kiilannut auki työntämällä putken sisään. Hän sipaisee kostean hiussuortuvan lapsen kasvoilta. Maa pojan putoamispaikalla oli vielä märkää eilisen sateen jäljiltä. Hän koskettaa pojan poskea.

Sadat vanhemmat ovat istuneet odottamassa sairaalan vinyyli-pintaisilla tuoleilla. Rebecca on joskus huolissaan siitä, kuinka vaittomasti pystyy kertomaan näille uutiset. Mutta hänellä ei ole ollut aikaisemmin potilasta, jonka tuntee entuudestaan. Hän ei ole koskaan nähnyt potilaansa pesevän naapurin autoa vaahtovuoren keskellä eikä tiennyt, että tällä on koboltinsininen pyörä jossa on neonvihreät kädensijat. Eikä hän ole koskaan joutunut kertomaan ystävälleen, että tämän lapsi ei ehkä parane.

Rebeccan adrenaliinipiikki tasoittuu, kun hän lähtee trauma-huoneesta. Hän näkee loistevalon heijastuksen käytävän lattiassa, ja aistit alkavat taas toimia: hengitysspesialistia kaivataan, lapsi itkee odotushuoneessa, ilmassa leijuu desinfiointiaineen haju. Hän ottaa puhelimen taskustaan. Hän haluaa soittaa Benille, saada rauhaa tämän äänestä, mutta Ben on jo nukkumassa. Ja Whitney odottaa häntä.

Rebecca koputtaa avoimeen oveen, jonka takana olevaan pienen huoneeseen vanhemmat on ohjattu. Whitney istuu pyöreän pöydän ääressä, tuijottaa pahvipakkausta jossa on karheita nenäliinoja. Hän ei nosta päätään.

”Whitney, olen hyvin pahoillani.”

Whitney liikuttaa päätään hitaasti kuin robotti, jonka paristot ovat loppumaisillaan. Ei sano mitään. Rebecca istuu tuoliin viereiseen tuoliin ja laskee kätensä hänen kädelleen. Niin hän tekee aina, kos-

kettaa vanhemman käsivartta tai olkapäätä, jotta seuraavat sanat kuulostaisivat hiukan henkilökohtaisemmilta, vähemmän automaattisilta. Se on kuulunut jo vuosia hänen itselleen laatimiinsa ohjeisiin. Empatia ei ole ollut hänelle aina yhtä helppoa kuin nykyään. Nuorempana hän hallitsi paremmin työnsä muut puolet, asiat jotka olivat mitattavissa ja joilla hänen pätevyyttään arvioitiin. Asiat jotka hän saattoi todistaa.

Whitneyn silmät painuvat kiinni, kun hän avaa suunsa, mutta hänen äänensä on kireä. Hän aloittaa sanoja mutta ei muista miten ne lopetetaan.

”Voitko kertoa minulle, mitä tapahtui?”

Rebecca odottaa Whitneyn toistavan sen, minkä hän oli jo kuulut ensihoitajilta: Whitney kurkkasi pojan huoneeseen mennessään nukkumaan, lapsi ei ollut sängyssä ja ikkuna oli auki. Whitney katsoi ikkunasta ja näki pojan alhaalla nurmikolla. Eikä hänellä ollut aavistustakaan, mitä oli tapahtunut. *No niin, Whitney, kerro minulle juuri se.*

Rebecca ajattelee takapihaa, moitteettomasti hoidettua nurmikkoa jolta ensihoitajat ovat hakeneet pojan. Rebecca oli käynyt siellä viimeksi syyskuussa naapureiden juhlissa.

Hän ei halua ajatella Whitneyn raivonpuuskaa sinä iltapäivänä. Eikä omassa huoneessaan olleen pojan itkua, kun äiti huusi hänelle.

”Haluan puhua kanssasi Xavierin tilasta.”

Whitney nostaa käden kasvojensa peitoksi. ”Sano vain, kuoleeko hän.” Hänen äänensä särähtää melkein kuulumattomiin.

Rebecca tarttuu Whitneyn toiseen käteen. Kylmät sormet ovat puristuneet nyrkkiin. Whitney vetäytyy kauemmaksi, mutta Rebecca pitää kädestä lujasti kiinni, kunnes hän antaa periksi. Rebecca ei hätkähdä vähästä, mutta heidän ensi tapaamisellaan hän pani merkille Whitneyn voiman, tyylin ja sanavalmiuden.

Vaikutelma kuitenkin haihtui ajan mittaan, kun heidän elämänsä kiersivät hiljakseen toisiaan. Kun ajattelee planeetan kaikkia mahdollisia koordinaatteja, fyysisesti lähellä olevassa ihmisessä tuntuu olevan jotakin hyvin tuttua. Rebecca ja Whitney hengittävät

samassa pienessä ilmataskussa. Rebecca näkee naapurin jätteasiat keskiviikkoisin ja tietää, että he eivät kierrätä kaikkea minkä voisi. Hän tietää, että Whitney on himoshoppailija, näkee ovelle kannetut hienojen tavaratalojen laatikkopinot, kuriirilähetykset jotka on jätetty lastenhoitajan noudettavaksi. Hän tietää, että jommalla-kummalla naapurilla – Whitneyllä tai Jacobilla – on univaikeuksia. Rebecca näkee valojen syttyvän keittiöön tullessaan töistä keskellä yötä. Hän näkee tyhjät viinipullot läpikuultavissa sinisissä kierrätyskassissa.

Pihajuhlat eivät ole ainoa kerta, jolloin hän on kuullut Whitneyyn huutavan. Talon julkisivun puoleisten korkeiden ikkunoiden läpi on monesti kantautunut päreensä polttaneen äidin tunnistettava karjunta. Rebecalle on tullut joka kerta samanlainen ikävä olo kuin pihajuhlissa, ja hänestä on ollut kiusallista joutua kuulijan osaan. Hän ei ole varma, mitä muuta talossa tapahtuu, mutta arvailu tuntuu hänestä epämiellyttävältä. Hän on lääkäri, häntä kiinnostavat faktat. Hän saa faktoista lohtua.

”Xavierilla on vakava vamma – hänen päänsä tilanne on huolestuttava. Hän on nyt teholla, ja hänet on vaivutettu lääkkeillä koomaan, jotta aivot saavat levätä. Osaston henkilökunta kertoo sinulle jatkosta. Tällaisissa tilanteissa saadaan paljon selville ensimmäisten kolmen vuorokauden aikana. Tiedän että tämä on vaikeaa, Whitney, mutta minun on pakko kertoa, että Xavier ei ehkä palaa tajuihinsa.”

Whitney ei reagoi mitenkään.

Rebecca vaikenee ja pehmentää äänensävyään. ”Ymmärrätkö?”

Hän tuntee, että Whitneyyn käsi alkaa täristä, ja katsoo tarkasti naapurinsa hätkähdyttäviä kasvoja. Sileänä hohtavaa otsaa. Microblading-kulmia. Ulkoista virheettömyyttä.

”Onko Jacob kaksosten kanssa kotona?”

Whitney panee silmät kiinni ja pudistaa päätään. ”Lontoossa. Työmatkalla. Lastenhoitaja tuli heti, mutta jouduin odottamaan häntä.” Whitneyyn ääni särkyi. ”En päässyt mukaan ambulanssiin.”

Rebecca sanoo vievänsä Whitneyyn katsomaan Xavieria ja kertoo, että pojalle on pantu hengityspotki ja että hänellä on turvotusta. Se